

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra FRA DEN GAMLE FABRIK

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II*, 1905-, s. 249. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsøe02-shoot-idm140504744579440/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II

Men Skjæbnen eller »Skjævbeens, som Brandt kalder ham, det er en sikker Mand, ham undgaaer man ikke.«

Under denne korte Samtale vare de to Venner komne til en Port, der førte ind til Marmorpladsen. Henry lukkede op. Tilvenstre laae en lav Bygning, rigt omslynget af vild Vin, som naaede heelt op over Taget, og hvis lysegrønne Blade blinkede i Solskinnet, endnu betyngede af Natregnen. Pladsen var besaaet med større og mindre Blokke af graat Marmor, som tilhøire havde formet sig sammen under Menneskets Haand for at danne den sørgelige Ruin, der endnu tynget under det pralende Navn af Marmorkirken.

»Hvor Du boer smukt!« udbrød From, idet han med Velbehag betragtede den friske, grønne Plads og den gamle Ruin, fra hvis øverste Tinder nogle Alliker og Krager skrigende føre op for under store Kredse at begive sig ud over Byen.

»Aa ja,« svarede Henry, medens han gik op ad den høje Steentrappe, »jeg boer i det Mindste ganske bekvemt. Her er lidt melancholsk, men det var det eneste Sted, jeg kunde faae til Laboratorium. Jeg har leier det Hele af Agent Gram.«

De traadte begge ind i en stor Forstue, decoreret efter pompejansk Monster, hvor en lav Trappe tilhøire førte op i den egenlige Leilighed. Denne bestod af et større Forværelse, hvis Vægge vare beklædte deels med polerede Nøddetræes Skabe, som indeholdt physiske Instrumenter og alle Slags Naturalier, deels med tilsvarende Reoler, hvis Hylde bugnede under kostbare, videnskabelige Værker. Fra denne »Videnskabernes Forgaard«, som Brandt kaldte det, traadte de ind i en stor Sal, hvis bløde Gulvtæppe dæmpede Lyden af ethvert Fodtrin, medens de svære Damaskes Gardiner kun lod et sparsomt Lys falde ind paa det rigt decorerede og smagfulde Bohave.

»Hvad siger Du saa om at boe paa en Kvist?« spurgte From, idet de gik igjennem Salonen.

»Det kunde jeg ikke holde ud,« svarede Henry, idet han slog den svære Portiere tilside for en Dør, som i Baggrunden af Salen førte ind til hans Studereværelse. »Luxus er blevet mig en Nødvendighed.«

»Nonsens!« sagde From tørt. »Det er Egoisme, der taler ud af Dig. – Var der Det, Du vilde vise mig?« tilføiede han smerteligt, idet han blev staaende i Døraabningen. »Saa havde Du ikke behovet at gjøre saa mange Ophævelser. Det er hverken Skjæbnen eller Forsynet, der laver den Slags Ting sammen, det er Dig selv.«

Disse Froms Ord vare fremkaldte ved den Gruppe, der viste sig i den næste Stue, og som fik selv Henry til at blegne af Vrede.

Ved Vinduet tilhøire sad hans gamle Amme med et underligt Udtryk af Kummer og Ærgrelse i sit rynkede Ansigt. Hun bar som alle Mulatter sit sorte, krusede Haar bundet op bagtil, omhyllet af en Slags Turban eller Tørklæde, der fortil løb op i en afrundet Strup. Trods det smilende Ansigt, hvormed hun modtog sin kjære Massa Henry, der var hendes uindskrænkede Behersker, syntes gamle Mary, som var det godmodigste Menneske paa Jorden, dog at være smæk-vred; thi med et lynende Blik, reiste hun sig op og sagde:

»Nu kan Massa Henry gjøre hvad han vil, for nu har mig passet mig, ganske som Massa befalede. Men nu gaac gamle Mary sin Vei, for mig kan tænke sig, Massa Henry helst være ganske alene med ung Mis, som Massa bragte inat, og som nok vil gjøre, at Massa Henry ikke mere behøver Brug for saadan En, som gamle Mary.«

Efter at have holdt denne Tæle, der utvivlsomt var den længste i hendes Liv, og det Bittreste, hun nogensinde havde yttret til Henry, reiste hun sig med en dethroniseret Dronnings hele Værdighed, idet hun pegede hen mod et elegant serveret Caffébord i Baggrunden af Stuen. Der stod Laura ifærd med at trage Caffé, indhyllet i en sneehvid Mousselines Kjole, hvis nedringede Snit viste det Hele af hendes fine, smukt afrundede Skuldre og Halvdelen af hendes bølgende Barm. Om den slanke Hals havde hun vundet en tredobbelt Rad af svære Coralperler, og om det lyse Haar, der i lange Krøller faldt ned fra Nakken, havde hun slynget et broget Silketørklæde med livligere Farver, men ombundet paa samme Maade som Marys. Man kunde ikke negte, hun var udmærket smuk, saaledes som hun stod der, medens hendes spillende Øine skjelmisk vare heftede paa Henry.

»Men er Du da besat, Laura!« raabte Henry heftig, saasart han for Forbauselse kunde komme tilorde. »Hvordan er det, Du har uglet Dig ud? Lovede Du ikke at blive i det inderste Værelse, indtil jeg kom tilbage?«

»Uglet mig ud?« gjentog hun halvt stødt og halvt forskrækket over Henrys barske Stentorstemme. »Herregud, jeg kunde da ikke trække i de vaade Klæder igjen og blive i det mørke Hul, hvor den gamle Hex puttede mig ind, og hvor der hverken kom Sol eller Maane.«

»Gammel Hex!« hvinede Mary, hvis bronzebrune Ansigtifarve pludseligt gik over i det Olivengule. »Hører Dem, Massa Henry?